

Reflecția de duminică - 1

LĂSÂND SPIRITUL, SUFLETUL ȘI TRUPUL SĂ DEVINĂ UNA

Timp de multe secole, creștinismul a sărbătorit Crăciunul, Paștele și Rusaliile pentru a comemora evenimentele cheie descrise în Noul Testament al Bibliei.

Acestea pot fi văzute ca evenimente istorice, dar și ca pietre de hotar pe o cale spirituală gnostică pe care noi, ca ființe umane, o putem urma, în viața noastră de zi cu zi. Aceste trei sărbători pot fi înțelese ca fiind cele trei etape ale căii noastre interioare, descrise ca Formare - Reformare - Transformare, sau ca omidă - pupă - fluture.

Primul modul din această serie, „Crăciunul Spiritual”, abordează semnificația ezoterică a Crăciunului: nașterea luminii în ființa umană. Este nașterea unei ființe noi, interioare. Cel de-al doilea modul, „Paștele Spiritual”, se concentrează asupra învierii noii ființe interioare.

Cel de-al treilea modul „Rusaliile Spirituale” abordează realitatea puterii eliberatoare a Spiritului Sfânt și vindecător. Spiritul Sfânt este o putere

septuplă, nepământeană, prin care se poate realiza esența și chemarea înaltă de a deveni o ființă umană adevărată.

Acest al treilea modul „Rusaliile Spirituale” are ca scop aprofundarea cunoștințelor din modulele anterioare „Crăciunul Spiritual” și „Paștele Spiritual”, deși nu este necesar să le fi citit mai întâi.

Ca și în cazul „Paștelui Spiritual”, reflecțiile din „Rusaliile Spirituale” se bazează pe Evanghelia celor Doisprezece Apostoli de Gideon Jasper Ouseley.

Această evanghelie este mai extinsă decât evangheliile din Biblie și se adresează mai mult ființei interioare, Celuilalt interior.

Ființei „exterioare”, ființei umane care este legată de lumea materială cu toate simțurile și facultățile sale, i se oferă astfel o percepție interioară, o perspectivă asupra unei alte realități.

În capitolul 91 al Evangheliei celor Doisprezece Apostoli, Iisus le spune discipolilor săi:

Împărăția Cerurilor este înăuntrul vostru. Dar vine vremea când ceea ce este înăuntru se va manifesta în afară, pentru binele lumii.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 91: 3

Creștinismul, așa cum îl cunoaștem noi din diferitele confesiuni, a separat povestirile evanghelice de viața interioară a ființelor umane. Narațiunile unice și misterioase au fost plasate într-un trecut inaccesibil, astfel încât eliberarea a devenit o promisiune pentru viitor, urmând vieții pământești și realizabilă doar în anumite condiții. În acest fel, acțiunile noastre prezente au devenit axate pe o eliberare viitoare.

Dar există, de asemenea, un creștinism interior care se concentrează asupra eliberării în momentul „acum”. Multe generații și secole de tradiții creștine au plantat semințele unui adevăr interior în ființele umane. Fiecare poveste, fiecare personaj din Evanghelii reprezintă un adevăr universal care este adânc gravat în memoria naturii, în înregistrările akashice.

Fiecare aspect al limbii sfinte este o sămânță de lumină care este semănată în fiecare ființă umană care o ascultă sau o citește. Aceste semințe de lumină se află literalmente în sângele nostru și își vor dezvălui adevărul de îndată ce ne vom orienta în interior pentru a căuta eliberarea din captivitatea acestei lumi materiale.

Creștinismul interior a fost întotdeauna prezent, ca un flux de lumină care este legat în mod inextricabil de creștinismul exterior. În anumite momente, puterea lui s-a manifestat în prim-plan și a devenit vizibilă la anumite persoane sau grupuri. Cu toate acestea, cel mai adesea, curentul interior de lumină a curs prin istorie ascuns în fundal.

Dar s-a manifestat întotdeauna în inimile, capetele și mâinile oamenilor.

În acest context, ne putem gândi la creștinismul irlandez antic, la maniheeni, la bogomili, la catari și la rozacrucieni. Curentul creștinismului interior va fi întotdeauna găsit de cei care îl caută și s-au maturizat până la el prin experiența de viață.

Căci creștinismul exterior, prin curentul său interior, se conectează, fără să știe, cu subconștientul uman.

Religia înseamnă literalmente „a reconecta” (re - din nou, ligare - a conecta): reconectarea orizontală (pământească) la verticala (cerească).

La începuturile sale, creștinismul a avut caracterul unei școli de mistere. Într-o școală de mistere, elevii sunt ghidați pe o cale de creștere interioară și de cunoaștere de sine pentru a ajunge la o reînnoire completă a vieții. Cei care urmează o astfel de cale de inițiere devin oameni complet diferiți. Aspecte și niveluri de conștiință care au fost adormite în microcosmosul uman pentru o lungă perioadă de timp sunt trezite și se dezvoltă treptat.

Ființa umană din timpurile moderne diferă foarte mult de cea de acum 2000 de ani. De-a lungul secolelor, omenirea a dobândit multe experiențe, inclusiv cele ale creștinismului. Aceste experiențe sunt stocate în subconștientul colectiv și, prin urmare, fac parte din fondul general al experienței umane.

Mulți oameni au găsit creșterea interioară și cunoașterea de sine în școlile cosmice de mistere, bazându-se atât pe acest fond colectiv de experiență, cât și pe propria karmă individuală și pe experiența de viață.

Ei caută adevărul, viața reală și au o dorință profundă de a înțelege semnificația interioară a narațiunilor biblice familiare. Ei doresc să se realizeze prin intuiție și dorință, să reflecte divinul din ei înșiși.

În Evanghelia apocrifă a lui Toma, Iisus spune:

Acum, când vedeți asemănarea voastră vă bucurați, iar când vă veți vedea chipurile, cele care au luat ființă la începutul vostru, care nici nu mor, nici nu se arată, cum veți putea îndura?

Evanghelia lui Toma, zicerea 84

Semințele cu semnătură creștină care au fost semănate în trecut pot încolți acum cu milioanele, crescând în copaci puternici care dau roade, roadele Spiritului. În Scrisoarea către Galateni, apostolul Pavel le numește: iubire, bucurie, pace, răbdare, bunătate, amabilitate, credință, blândețe și stăpânire de sine. (Galateni 5: 22-23)

În capitolul 95 din Evanghelia celor Doisprezece Apostoli, Iisus profețește:

Dar vine vremea când vrăjmașii adevărului și ai dreptății vor stăpâni în Numele Meu, punând drept doctrine ale Mele păreriile oamenilor, învățând în Numele Meu ceea ce Eu nu am învățat și întunecând prin tradițiile lor multe din cele ce am învățat.

Dar aveți curaj, pentru că va veni și timpul când adevărul pe care l-au ascuns ei se va manifesta, și lumina va străluci, iar întunericul va trece, și se va stabili adevărata împărăție care va fi în lume, dar nu din ea; și Cuvântul dreptății și al dragostei va ieși din Centru, cetatea sfântă a Muntelui Sionului, iar Muntele care este în țara Egiptului va fi cunoscut ca un altar de mărturie pentru Domnul.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 95:3-4

Prin Egipt nu se înțelege aici ținutul Nilului din Africa de Nord, ci mai degrabă lumea materială cu ciclurile sale repetate de răsărit, strălucire și dispariție. Este lumea în care trăim ca personalități, dar în care sufletul nostru se află în exil. Este chemarea creștină a acestui timp de a ne conduce sufletul, pe Iisus cel interior, afară din sclavie și în libertatea pământului promis.

Orașul Sfânt de pe muntele Sion este Ierusalimul. Din punct de vedere geografic, Ierusalimul nu se află în Egipt, ci în Israel, fosta Palestina, care este considerată Țara Făgăduinței în cartea Exodului. Aceste referințe sunt date în limbajul misterelor, deoarece „Cetatea Sfântă de pe muntele Sion” se referă la câmpul vieții care este numit „Noul Ierusalim” în cartea Apocalipsei.

Această împărăție a sufletului este un câmp energetic vindecător de o vibrație mult mai înaltă decât câmpul nostru de viață pământesc, dar nu poate fi perceput de simțurile noastre obișnuite sau de instrumente sofisticate. Cu toate acestea, această împărăție este complet accesibilă prin intermediul căii interioare, Calea Regală.

Rozacruzienii din secolul al XVII-lea vorbeau despre casa Spiritului Sfânt. În primul lor manifest *Fama Fraternitatis R.C.* din 1614, ei declarau: „clădirea noastră va rămâne pentru totdeauna neatinsă, indestructibilă, invizibilă și total ascunsă de lumea rea”.

Când o persoană adoarme având orientarea corectă a sufletului, atunci sufletul poate „urca în Cetatea Sfântă de pe muntele Sion”.

În seninătatea acestui câmp de viață, sufletul capătă putere și cunoaștere pentru a ghida ființa exterioară pe calea sa spirituală în timpul vieții de zi. Apoi, somnul trupului este viața de veghe a sufletului.

De aceea, în următoarele opt zile, ar fi util să ne concentrăm seara asupra narațiunii evanghelice, iar în dimineața următoare să citim și să luăm în considerare reflecțiile bazate pe această narațiune.

Astfel, sufletul, Iisus cel interior, poate deveni puntea dintre lumea spiritului și lumea trupului - lumea materiei.

Mai ales din acest motiv, Iisus spune:

Împărăția Cerurilor este înăuntrul vostru. Dar vine vremea când ceea ce este înăuntru se va manifesta în afară, pentru binele lumii.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 91: 3